

Tatlı Su

Semih TOPSAKAL

Öykü

Temmuz sıcak toprağı kavuruyordu. Ayağının altında her geçen gün biraz daha eriyerek yerle tabanları arasındaki mesafeye artık herhangi bir katkısı kalmayacak kadar yokla var arasında bir yerde olan lastik ayakkabıları, sıcak ve nemin etkisiyle vıcık vıcık olmuştu. Parmakları bu bataklığı andıran lastiğın içinde boğulmak üzere olan bir kedi yavrusu gibi ciyaklıyordu. Yürüdükçe her adımda bir müzikalin parçası olduğı hissini uyandıran sesler kulaklarını tırmalıyor, içini gıdıklıyor, tarifi imkânsız bir rahatsızlık uyandırıyor. Yürürken bir taraftan da ayaklarının ağzı olsa herhâlde bu kadar ses çıkarmazdı diye düşünüyordu. Etrafına baktı, kendi kendine konuştuğunu gören biri var mı acaba der gibi durdu, sessizliğı dinledi. Bir ayak sesi, bir çıtırtı, bir yaprak hışırtısı duyar mıyım diye bekledi, sessizliğin içinden iki kaplumbağanın takırtısından başka bir şey duymayınca devam etti yürümeye.

Etrafını gözleye gözleye aşağı mahalledeki Duran Emmi'nin portakal bahçesine gelmiş, hemen duvarın dibine pusmuştu. Bahçede hiç kimsenin olmadığına kanaat getirince çevik birkaç hareketle beton duvarı tırmandı, ardından üç sıra hâlinde bir uçtan diğer bir uca gerilmiş dikenli tellerin üzerinden bahçeye girdi. Bahçeye girer girmez iyice çömelerek son bir kez daha etrafı gözledi. Kendisinden başka kimsenin olmadığına emin olduktan sonra her zamanki dardağan ağacına tırmandı. Kimsenin tırmanmaya cesaret edemeyeceğı yükseklikte, tırmansa bile kendisinden daha ağır birisini kaldıramayacak kadar ince olan daldaki zulasına elini uzattı ve paketi aldı.

Bahçeden çıkarken ağzındaki tütün kokusunu biraz olsun gidersin diye her zaman yaptığı gibi birkaç portakal yaprağını ağzına atarak pazar günleri siyah beyaz televizyonda izlediğı kovboy filmlerindeki adamlar gibi ağzını yaya yaya çiğniyor, ara sıra tükürmeyi ihmal etmiyordu. Mahalleye geldiğinde arkadaşlarının yamalı bohçalı bir topu tekmeleyerek sokağı uzunlamasına git gellerle toz içinde bıraktığını gördü. Güneşe ve sicağı aldırmadan hemen aralarına karıştı. Kısa sürede toz bulutunun içinde kayboldu.

Bu hengâme, koşuşturma bittiğinde her biri bir ağacın gölgesinde sırlıslıkla bir vaziyette uzanmış yatıyordu. Boyunlarının arkası, çenelerinin boğazla birleştiği yerler ve kulaklarının arkası tozdan ve terden çamur kıvamına gelmiş bir kir tabakasıyla örtülmüştü. Ayağa kalktı, ayağının altındaki ciyaklama sesine aldırmadan bir adım attı ve “Göle gidelim mi? Bizi ancak göl paklar. Yoksa sabun gibi eriyeceğiz güneşin altında. Elini güneşe karşı gözlerine siper ederek “Baksanıza atlet sırtımıza yapıştı, serinleriz hem.” dedi. İkna edemeseydi arkadaşlarını, bu “hem”in karnını deşmeyi bile geçirdi aklından. Kısa bir süre sonra göl kenarındaydılar. Avını yakalamanın coşkusuyla, şarkılar söyleyen, kedi eniği gibi viyaklayan, bir bataklığı andıran lastik ayakkabılardan kurtulmuştu. Üzerindeki kısa pantolonu ve tişörtü çıkarttıktan sonra Amerikan bezinden yapılmış donu meydana çıkmıştı.

Cehennemin kazanı bastığı yerin altında kaynıyor gibiydi. Çıplak ayakla biraz daha basmaya devam etse alimallah ayaklarının altı boncuk boncuk kabarcaktı. Önce ayak parmaklarıyla yokladı suyu. Parmak uçlarından gönderilen hareket etme isteği içerikli kısa mesaj sinirler aracılığıyla beynine ulaşınca bütün vücudu önce bir traktörün çalışırken titremesi gibi titredi, sonra çevik bir hareketle kendisini soğuk suyun kucığına bıraktı. Vücudunun iç ısıyla dış ısı arasında oluşan fark yüksek basınçtan alçak basınca doğru bir hava hareketi, müthiş bir serinlik hissi uyandıran hafif meltemler oluştuyordu. Vücudu topyekûn soğuk suya alışma çabası içinde titrerken, suyun dibinde balık gibi süzülüyordu... Çok küçük yaştan beri yüzdüğü rahatlıkla söylenebilirdi. İyi de sayılırdı bu işte. Ciğerleri demirci körüğü gibi arz ile sema arasında var olan bütün havayı içine çekecek kadar genişliyor, genişliyor, genişliyor... Hava ile dolan ciğerler ayaklarının yerle ilişkisini kesmeye başladığında çevik bir hareketle bütün havayı boğazındaki düğümünden kurtulan balonun havayı boşaltması gibi tek bir hareketle dışarı veriyordu. Nefesini çok uzun zaman tutabiliyor ve suyun altında uzunca bir zaman kalabiliyordu.

Birkaç dakikadır suyun dibindeydi. Bir yandan kollarını ve ayaklarını değişik hareketlerle savuruyor diğer yandan da akıntıyla sürüklenmiş, suyun yorgunluktan takatinin kalmadığı bir anda onun bu güçsüzlüğünden yararlanarak kendisini bir yerlere gizlemiş değerli bir şeyler var mı diye göz gezdiriyordu. Birden gözlerine parıldayan bir şey çarptı. Ancak ona ulaşması için büyük kayanın altına doğru yaklaşması gerekiyordu. Kayanın altına yaklaşmak tehlikeliydi, şimdiden birçok kişinin ölümüne neden olduğu söylentisi yayılmıştı kasabada. Kayanın altı derin olduğundan bir hava akımı yapıyor ve iyice derinliklerine doğru insanı çekiyor, sonra da cansız bedenini içi boşaltılmış bir meyve posası

gibi atıyormuş. Kendisinden yaşça büyüklerden böyle duymuştu. Gittikçe bedenini saran bir merakla biraz daha yaklaşıp parlayan şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bir kulaç, bir kulaç daha derken tehlike sınırına gelmişti. Kibrit kutusundan biraz daha büyük alüminyum veya çinko bir plaka üzerinde bir şeyler yazıyordu. Ancak harfleri tam olarak seçemiyor, seçebildiklerinden ise anlamlı bir birliktelik, bir kelime bütünlüğü sağlayamıyordu. Baştaki harfin “İ” olduğu kesindi. İkinci harfi “İ”ye benzetti, “h” ve “d” harfini de zar zor seçebilmişti. Ancak sonrasını okuyamıyordu.

Bir kulaç daha yaklaşmak için müthiş bir istek sarmıştı ruhunu. Tam bir kulaç daha yaklaşmak için kollarını kaldırdığında bir el kolunu tutarak, kendisine doğru çekmeye başlamıştı. O, kayanın altına gitmek için tüm gücüyle vücudunu öne atıyor, kolundan tutan el buna karşılık bir ahtapot gibi kollarından itibaren tüm vücudunu sarıyordu. Bütün vücudu titreye titreye sarsılmaya başlamıştı. Sallanıyor, dürtülüyordu. Suyun dışından bir sesin kendisine seslendiğini duyuyordu. Ses, gerçekte düş arasındaki ince tülü yırtarak beynine bir kurşun gibi saplanıyordu. Katlana katlana artan, beyninin kıvrımlarında gezerken bir sağa bir sola çarpan, bazen hoplayan, bazen çömelen, ekseriyetle tırnaklarını sümüksü zara geçiren ses, yuvarlana yuvarlana kulaklarından dışarı kendini bir hışımla atıp bütün mamullerinden sebeple sararmış dişlerin arasından kocaman bir ağza doğru sürüklenerek sahibinin içinde kayboluyordu. Gözlerinin perdelerini yarı yarıya araladığında az önceki seyrüseferin son durağı olan arkadaşının kolunu dürttüğünü gördü. “Kalksana be oğlum, kaç dakikadır sesleniyorum, dürtüyorum, ne pis bir uykun varmış. Hadi nöbetçisin bugün. Kahvaltıyı hazırla. Sınavım var bugün. Bu sene de veremezsem...” Söylediklerinin devamını duydu ama anlamadı, elleriyle yastığın arasında arayıp bulduğu kafasını da alıp diğer uzuvlarıyla birlikte ayağa kalktı. Önce tuvaleti kirletti, sonra lavaboyu. İnsanın temizliği çevresinin kirlenmesi demekti sonuçta. Düşündü, çok saçma bir söz diye geçirdi içinden. Önce böyle bir cümleyi kurma sebebini, kurduktan sonra ise bunun saçmalığıyla ilgili kurduğu cümleyi anlamsız ve vakit israfı buldu. Sonra da mutfığa girdi.

Yağdanlığı aratmayan çaydanlığı koydu ocağın üstüne. Sonra tatlı su bidonuna baktı. Bidonun boş olduğunu gördü. Saatine baktı. Artık çok geçti. Her sabah mahalleye belediyenin tatlı su arabası gelir, bütün mahalleli de bidonlarını doldururdu. Bugün sıra kendisinde olmasına rağmen bu görevini yapmamıştı. Şebeke suyuyla çay da hiç güzel olmuyordu.

Bakkala gidip bir bidon su almak için kapıyı açtı, kapının önünde duran iki büyük bir de küçük su bidonu gördü. Ev sahibinin olmalı diye geçirdi içinden.

Bir aydanlık su alsam ne olur ki! Düşüncesini bir lastik gibi sündürdü kafasının içinde. Sonra güneşte eriyerek asfalta yapışmış sakız gibi beyninin kıvrımlarına yapıştırdı.

İçeri geçti, çaydanlığı aldı, dışarıdaki küçük su bidonundan bir çaydanlık su aldı ve ocağın altını yaktı. Sonra ya ev sahibi bidondaki suyun azaldığını anlarsa ve bizden şüphelenirse... Yüzü kızarmıştı bunları düşünürken. Sürahiye su doldurdu ve az önce içinden bir çaydanlık tatlı su aldığı kapıdaki bidonun içine sürahideki şebeke suyunu boşalttı.

İçeri tekrar girdiğinde arkadaşlarının kalktıklarını gördü. Evin muhtelif yerlerine dağılmış parçalarını toplamaya çalışırken küçük kanatlı karıncaları andırıyorlardı. Ellerine geçirdikleri elbiseleri kokularına ve renklerine göre ayırt etmeden vücutlarındaki uygun yerlere yerleştiriyorlar, yavaş yavaş dışarıdaki hayata hazırlanıyorlardı.

Buzdolabındaki kahvaltılıkları bir bir dizdi önce masaya. Sonra bardaklar, çatallar, çay kaşıkları ve şekerlik. Ekmeği de koyduk mu tamam, diye dudaklarıyla eşlik etti ellerinin yaptıklarına. Önce ay oturdu, sonra da tek tek arkadaşları sofraya. Henüz bir lokma bile almadan kapı çaldı. Kalktı, kapıyı açtı. Kapıdakinin ev sahibi olduğunu görünce yüzü kızardı, buyur teyzeciğim diyebildi. Ev sahibi “nasılsınız yavrum, bir eksiğiniz gediğiniz var mı, sabahleyin tatlı su arabası geldi, baktım, sizi göremedim, herhalde bugün sınavları var, dün çok çalıştılar, uyanamadılar diye düşündüm, suları da belki yoktur diye düşündüm, şu küçük bidonu da sizin için doldurdum, al evladım” deyince, önce yaşlı kadının yüzüne baktı, sonra içine şebeke suyu karıştırdığı tatlı su bidonuna. Hiçbir şey diyemedi, yüzü kızardı, elleri titreyerek aldı bidonu ve kapıyı kapatıp içeri girdi.

Arkadaşları betinin benzinin attığını görünce ne olduğunu sordular. Boş boş bakarak yüzlerine, “ilahi adalet” diyebildi. “Ne adaleti, ne diyorsun?” dedi arkadaşlarından biri. Yarı hırıltıya, yarı mırıltıya benzer bir sesle; yıllar önce gölde yüzerken suyun içinde gördüğüm plakanın üstünde, dedi; bu yazıyordu işte: “ilahi adalet”. Sofradan kalktı, arkadaşlarının şaşkın bakışları arasında odasına çekildi.